

עת"א 24871/07/20 - סאדא אבו שנדי נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 24871-07-20 אבו שנדי(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' השופטת רננה גלפז מוקדי
עותר	סאדא אבו שנדי (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירת אסיר (להלן: "המבקש") להורות למשיבים לערוך חישוב חדש של תקופת מאסרו של באופן שהעונש אשר הוטל עליו במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת ת"פ 2058-09-17 יימנה בחופף לתקופת ריצויו עונש בגין הפקעת רשיון, הפקעה אשר נעשתה על רקע מעצרו בתיק בית המשפט המחוזי בחיפה הנ"ל.

המבקש טוען כי פנה לבית המשפט המחוזי בחיפה בבקשה להבהיר כי עליו לרצות עונש מאסר אחד, זה שהוטל לתקופה הארוכה יותר במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי. לדבריו, הפרקליטות הודיעה כי היא אינה מתנגדת לבקשה, אולם בית המשפט המחוזי קבע כי אין זה בסמכותו והורה לפרקליטות ליתן הוראות מתאימות למשיבים. חרף זאת, עומד המשיב על טענתו כי העונש אשר הוטל עליו על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה הוא מצטבר לתקופת ההפקעה אותה ריצה בזמן שבו נגזר דינו בבית המשפט המחוזי בחיפה.

לפיכך, פנה המבקש בעתירה זו.

בדיון היום, טען ב"כ המבקש, כי לדברי המבקש, כאשר נוהל המו"מ במסגרת תיק בית המשפט המחוזי בחיפה, הוסכם על עונש כולל של 5 שנים ו-7 חודשים. לדבריו, אחד ה"תמריצים" להסדר הטיעון היה העובדה שהיה ברור ומוסכם כי תקופת המאסר תהיה בחופף לתקופת המאסר בגין הפקעת הרשיון.

טענה זו, כאמור, לא הועלתה בעתירה, אלא לראשונה, נשמעה היום בדיון.

היא אינה נתמכת בדבר, זולת עמדת הפרקליטות "אין התנגדות" אשר נרשמה בכתב יד על גב בקשת העותר לבית המשפט המחוזי בחיפה לקבוע כי עליו לרצות רק את עונש המאסר שהוטל במסגרת גזר דין בית המשפט המחוזי בחיפה ולא בצירוף לתקופת הפקעת הרשיון.

עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מלמד כי בין הצדדים היתה אכן הסכמה על העונש ואף ניתנה התייחסות לסוגיית הפעלתו של עונש מאסר מותנה, אולם לא נאמר דבר ביחס לתקופת הפקעת הרשיון. המבקש גם לא הציג ראיה כלשהי אחרת אודות כך.

מנגד, הבהירו המשיבים, גם אם היה המבקש חפץ להגיע להסכמה כלשהי עם הפרקליטות ביחס לחפיפת תקופת הפקעת הרשיון, אזי הדבר כלל אינו אפשרי שכן בהתאם להוראת סעיף 22א לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001, תקופת ההפקעה תרוצה תמיד במצטבר וליתר דיוק, קודם ירצה האסיר את תקופת ההפקעה ורק לאחר מכן, במצטבר, ירצה את העונשים הנוספים שנגזרו עליו.

גם המבקש ידע זאת היטב שכן בדיון אשר נסב על הפקעת הרשיון, הובהר הדבר ואף נרשם כי המבקש מודע לכך ומבין זאת.

ב"כ המשיבה הוסיפה וציינה כי מבירור שערכו ביחס לאותה עמדת פרקליטות שהוגשה במסגרת הבקשה לבית המשפט המחוזי בחיפה, עלה כי עמדה זו מקורה בטעות משפטית, שכן כאמור, כלל לא ניתן להסכים לחפיפת התקופות המדוברות.

אחר עיון בעתירה ובחינת טענות הצדדים, אני מורה על דחיית העתירה.

המבקש לא הציג כל ראיה המצביעה על הסכמה כלשהי שהיתה בינו לבין הפרקליטות בתיק בית המשפט המחוזי בחיפה ואין להסיק מעמדת הפרקליטות, המוטעית יש לומר, שנרשמה על בקשתו, בדבר הסכמה קודמת שכזו. עיון בבקשה אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי בחיפה מלמד כי גם בה לא צויין מפורשות כי המבקש טוען להסכמה ברורה הנוגעת לתקופת הפקעת הרשיון.

כך או כך, גם אם היתה הסכמה כזו, ממילא לא ניתן היה לקבוע בפסק דין כפי שמבקש העותר, כי תקופת ההפקעה תהיה בחופף, זאת בהתאם ללשונו הברורה של סעיף 22א הנ"ל וראו לעניין זה גם את רע"ב 4668/17 **יאיר אוחנה נ' מ"י** (24.7.17).

לכל היותר, לו אכן היה הנושא נדון במסגרת משא ומתן להסדר טיעון במסגרת תיק בית המשפט המחוזי בחיפה, יכולים היו הצדדים לתת לכך משקל, בין כל יתר השיקולים אשר עמדו ביסוד העונש המוסכם שלו עתרו.

סיכומי של דבר, לא מצאתי מקום להתערבות באופן שבו מחושבת יתרת מאסרו של העותר ועל כן אני מורה על דחיית העתירה.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.